

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

ABONAMENTUL :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paraclišeri 100 lei.

Secția economică

INSEMNAȚATEA CATEHIZĂRII

Istoria Creștinismului veacurilor primare înregistrează cu mare atențiune catehumenatul vestitelor școale catehetice. Erau școli speciale pentru cateheți, dar erau multe centre pentru catehumenat, pentru pregătirea catehumenilor. Scrierile patristice în jurul problemei catehumenatului creștin primar, ne sunt izvoare de doctrină cu explicarea Sfintei Scripturi, de morală creștină, de cult divin, disciplină canonică, asceză creștină, mistică, pedagogie creștină ș. a. Adică tot ce putea fi mai select ca preocupare, se dirija în jurul preocupării de a face din suflete păgâne și necultivate, suflete cu o conștiință creștină, caractere creștine.

Catehumenatul de astăzi al copiilor, menține ca actuală preocuparea patristică, — cu distincția că nu mai avem massa de adulți, ci massa de copii și tineri, la vârsta de școală. Deși trebuie să mărturisim că mulți dintre credincioșii adulți sunt străini de viața creștină, în care n'au pătruns nici cu înțelegerea, nici cu trăirea ei reală. — Deci problema încreștinării integrale a tineretului nostru școlar, ni se înfățișează în toată importanța ei, chiar în cadrul acesta al catehizării.

Mai este nevoie să reluăm versetele biblice, în care să vedem îndatorirea clerului de a învăța ? De a face din oameni ucenici de viață ai Creștinismului ? Mai este nevoie de a relua și a ceti canoanele prin care clerul este obligat, sub pedeapsa caterisirii, de a catehiza ? Mai este nevoie de a cita pasajii din scrierile Sfinților părinți, în care se vede splendoarea preocupării pedagogice creștine, de a se da Bisericii drept credincioase suflete cu înțelegerea și practicarea creștină a vieții ? ... Nu, desigur, știut fiind pentru clerul nostru, că are o pregătire teologică, ce l-a inițiat în toate acestea. Dar a le cunoaște numai și a le lăsa în cărți, nu este de ajuns. Ar fi același fapt trist ca și cu agricultorul, care crede că dacă ar avea cele mai perfecționate instrumente agricole, ori ar avea cele mai bune tratate agricole, fără să le pună în aplicare prin muncă, — ar fi totuși un bun agricultor.

Viața unei armate este în primejdie când ostașii ei n'au nici o pregătire. Asemenea viața unei oștiri spirituale creștine este în primejdie, când credincioșii nu sunt pregătiți, ci sunt lăsați să se inițieze în voia întâmplării. Biserica însăși poate fi inva-

dată cu ușurință de toți dușmanii sectari și păgâni ce o pândesc, s'o atace tocmai prin golurile nepregătirii ei.

A se relua la inimă îndatorirea catehizării din partea clerului, este prevenirea clerului în îndatorirea cea mai însemnată și fără de care viață bisericească conștiință nu poate fi, — ci numai o superfi-

cialitate sub permanenta amenințare a prăbușirii. — A tinde să avem fiecare preot în parohia sa creștini precătici și buni credincioși, este a reîncepe serios acțiunea catehizării. Dar aceasta să îplinească sfatul marilor pedagogi creștini: „qui loquimus, audiendo credat, credendo speret, sperando amet”...

Consilier.

PENTRU PREDICATORI

VEȘNICIA SFINTEI SCRIPTURI

„Am fost cândva într'un oraș plin de case și palate de cărămidă, de piatră, de marmoră, construite toate pentru anumite scopuri și după anumite reguli, trainic lucrate și covârșindu-se una pe alta prin frumusețe. În mijloc se afla însă o veche colibă sărăcăcioasă, necorespunzătoare nici unui scop omenească, plină de spărturi, de găuri și de unghere întunecoase. În ea nici o parte nu se potrivea cu alta. Lipseau scoabe, grinzi, stâlpi; o adevărată minune că se mai putea ține. Răsei de colibă, rămășița unei vremi pe jumătate barbară, într'un așa frumos și bogat oraș și zisei: Măine va fi țărână. Și când venii din nou peste o sută de ani, țărână erau toate casele și palatele dimprejur, țărână sau reclădite și altele stau împrejur pe alt loc, după o regulă nouă și pentru noi scopuri.

Vechea colibă sta în mijloc, pe vechiul loc, neschimbată, cu spărturile, cu găurile și ungherele ei întunecoase, aceiași ca și cu o sută de ani mai înainte și ca și cum dintele vremii, care roade toate, s'ar fi rupt în ea. Și încă odată, peste o sută, și iarăși peste o sută de ani, fu același lucru: vechea colibă tot aceeași, împrejur totul nou. Atunci zisei: Puterea lui Dumnezeu o ține. Și din case și palate ieșeau bolnavi și osteniți și zăceau pe străzi și nu se puteau însănătoși și niciun doctor nu le putea ajuta, iar cine intra în colibă, care însăși părea că are nevoie de

doctor, se însănătoșea și se înveselea. Atunci zisei: Aci sălășluiește puterea mântuitoare a lui Dumnezeu. Și când intrai în colibă, văzui pe cineva, care-și punea mâinile pe bolnavi și osteniți și așa se vindecau. Recunoscu pe Hristos.

Vechea colibă de nimic bună pentru scopuri omenești, rău înjghebată după regulile omenești, cu spărturile, găurile și ungherele ei întunecoase, cu scoabe, grinzi, stâlpi, lipsă, este Sfânta Scriptură, văzută cu mintea omenească. Ce mai e în ea de respectat? Ce n'a fost luat în derădere? Cum mai poate ea păstra un loc pe bogata piață a scrierilor frumoase, modern dispuse, pline de limpede înțelepciune omenească, cu fraze bine alcătuite și documentate? Se poate ea măsura măcar cu vreuna din ele? Și totuși, toate scrierile, cele mai frumoase și cele mai înțelepte, care se bizuesc pe veșnicia învățării lor, trec, fac loc altora, cu altă învățătură nouă, iar Scriptura rămâne și va trăi bătrână și spiritul lui Hristos, ca Domnul și păzitorul ei, va înveseli și însănătoși întotdeauna pe toți cari vor veni la El, bolnavi și osteniți, din cauza rătăcirii lor îndelungate în afara de El“.

GUSTAV THEODOR FECHNER
Zend Avesta

din „Dogmele religiunii creștine ortodoxe”
pentru clasa a V-a secundară
de Preotul I. MIHĂLCESCU

DIN PROCATEHEZA SF. CIRIL AL IERUSALIMULUI

„Privește ce mare vrednicie îți dăruiește Iisus! Ți-ai numit catehumen și răsuna în afară de tine de jur împrejur sunete. Auziai speranța și nu o vedeai; auziai tainele și nu le pricepeai; auziai Scriptura și nu vedeai adâncimea ei.

Acum nu mai răsună în jurul tău sunetele, ci răsună în tine, pentru că Duhul, care locuiește în tine, face pe viitor mintea ta dumnezească. Când vei auzi cele scrise despre taine, vei înțelege ceea ce nu știai. Să nu socotești că primești un lucru mic. Tu om, demn de milă, ești numit Dumnezeu. Ascultă pe Pavel care zice: „Dumnezeu este credincios“ (I Cor. I. 9). Ascultă și alt loc din Scriptură care spune: „Dumnezeu este credincios și drept“ (Dent. XXXII, 4; I Ioan I

Pentru că oamenii aveau să fie numiți Dumnezeu. Psalmistul a prevăzut aceasta și a spus ca din partea lui Dumnezeu: „Sunteți Dumnezeu și cu toții fii ai Celui prea înalt (Ps. LXXXI, 6). Bagă de seamă, însă, că nu cumva numirea o să fie vrednică de un credincios, iar intenția vrednică de un necredincios. Ai intrat în luptă, termină-ți drumul. Alt timp, asemenea acestuia, nu ai. Dacă ți-ai sta oare înainte zilele de nuntă, nu ai disprețui totul și te-ai ocupa numai cu pregătirea ospățului? Dar când este vorba să aflieroșezi sufletul Mirelui ceresc? Nu vei lăsa la o parte cele trupesti ca să primești cele duhovnicești?

Dumnezeu nu cere nimic altceva dela noi decât o voință curată. Nu te întreba: Cum mi se șterg păcatele? Eu îți spun: Ție se șterg păcatele prin faptul că voești; prin faptul că tu crezi. Ce este mai concis decât aceasta? Dar dacă buzele tale rostesc că voești, dar inima ta nu spune la fel, află că cel care judecă cunoaște inima. Indepărtează-te de azi înainte de orice faptă rea; limba

ta să nu rostească cuvinte necuviincioase, privirea ta să nu păcătuiească și mintea ta să nu pribegască în lucruri nefolositoare.

Să-ți dau și acest sfat: Învață cele spuse și păstrează-le în veci. Să nu socotești că aceste catehese sunt niște cuvântări obișnuite și acelea sunt bune și vrednice de credință însă dacă astăzi le vom fi neglijat, putem să luăm cunoștință de ele mâine. Dar dacă vor fi neglijate astăzi învățăturile predate, după rânduială, despre baia renasterii, când vor putea fi îndreptate? Inchipue-ți că este timpul să răsădești pomi. Dacă nu vom săpa, dacă nu vom face o groapă, când se mai poate răsădi altădată bine, ceiace a fost odată răsădit prost? *Inchipue-ți că este catehesa o clădire. Dacă nu vom săpa adânc pământul și nu vom pune temelie, dacă nu vom lega într'un chip potrivit construcția clădirii prin legături ca să nu rămână vre un loc gol și să putrezească clădirea, atunci nu avem nici un folos de munca de mai înainte; trebuie însă să așezăm după rânduială piatră peste piatră și să cadă mucă la mucă, dând la o parte tot ce este de prisos. În adevăr, astfel trebuie să se înalțe, o clădire bună. În același chip îți oferim conștiința ca pe niște plete de construcție. Trebuie să ascuți învățătura despre Hristos; trebuie să ascuți învățătura despre înviere. Prin urmare sunt multe învățăturile; acum le-am amintit în chip sporadic, mai târziu însă le voi expune în mod armonios.*

Dar dacă nu vei lega la un loc toate învățăturile ce-ți voi spune și nu-ți vei aminti de cele spuse la început și cele de mai târziu, atunci negreșit, arhitectul va construi, dar tu vei avea o clădire putredă“.

Trad. de FECIORU

după Migne. Patr. gr. tom. XXXIII

C R O N I C A I N T E R N A

M I S I O N A R E

O mare serbare misionară în Jud. Teleorman.

Duminecă 16 August, a c., a avut loc în comuna Viișoara o mare, prea frumoasă și misionară serbare. O numesc cu aceste trei calitative spre a prinde mai bine caracteristica acestei serbări, fără exagerare în plus sau în minus, ci așa cum a fost, numai. Se va vedea din puținele cuvinte de mai jos că ea merită într'adevăr să fie numită mare, prea frumoasă și misionară.

Hotărâtă din timp de către organizatorii ei, prin publicații și vestiri din comună în comună, cu aprobarea și directa supraveghere de către Păr. Protopop Metodie Popescu, serbarea din Viișoara s'a desfășurat după un plan și într'o ordine de ceasornic creștin și de duh asemănător primei ere creștine.

Propriu zis, serbarea dela Viișoara a fost o serbare organizată de către „Oastea Domnului” din județul Teleorman în înțelegere cu cei 100 de „ostași” din comună, de aceea majoritatea participanților și executorilor punctelor din program sunt „ostașii”.

Încă de Sâmbătă după masă „ostașii” au început să sosească cete, cete, în cântări de marșuri religioase.

Sâmbătă fiind Sf. Maria, ei au putut cu mai multă ușurință să lase lucrul câmpului și să vie dela peste 100 km. ca „să se bucure în Domnul”, la Viișoara.

Cei care plecaseră de Vineri de acasă sau de Sâmbătă de dimineață s'au oprit în câte unul din satele pe unde treceau la Sf. Liturghie, ca să-și ție legământul depus „că nu vor lipsi pe cât posibil nici o sărbătoare dela biserică”.

Toată noaptea de Sâmbătă spre Duminecă au sosit ostași în Viișoara, majoritatea venind pe jos.

Păr. Al. Marinescu și alți cetățeni din Viișoara spuneau că „numai la Maglavit cred că se pe-

trece noaptea întreagă în cântări” așa cum s'a petrecut în acea noapte în comuna lor.

Bucuria întâlnirii i-a făcut pe mulți să privegheze și să nu aștească de loc toată noaptea și după privigherea din biserică.

Iată însă că porțile Sf. biserici se deschid din nou la ora șase dimineața. În câteva minute locașul Domnului este plin. Cine a venit mai târziu nu a mai avut loc, deși biserica este una din cele mai mari și încăpătoare din regiunea aceea.

Sf. Liturghie a fost săvârșită de un sobor de preoți în frunte cu P. C. P. Protopop Metodie Popescu. Tot Păr. Protopop a ținut și predica zilei, explicând în lumina timpurilor de azi pilda datornicului ce n'a iertat celui ce-i datora, așa cum stăpânul său, împăratul, i-a iertat lui o sumă cu mult mai mare decât aceea care avea s'o ia el.

După Sf. Liturghie s'a făcut sfeștanie tot de sobor pentru sfințirea a două steaguri ale „ostașilor”, un steag al bisericii și mai multe candelă și obiecte donate de credincioși pentru biserica locală.

După stropirea cu aghiasmă a vorbit Păr. Gh. Paschia din București, misionar eparhial, arătând ce rost au avut steagurile creștine în luptele lor sfinte, dela Sf. Constantin cel Mare, căruia Mântuitorul i-a poruncit să le facă, punând în vârful lor crucea, iar pe ele scriind: „În acest semn vei învinge” — și până în zilele noastre.

Dacă atunci creștinii au avut de luptat contra păgânilor, azi au de luptat contra indiferențelor, ateilor și sectarilor de tot felul, dușmani ai Bisericii noastre strămoșești.

Garda steagului luptă cu el și pentru el până la moarte. „Ostașii Domnului” cari s'au legat de bună voie să fie gardă a Bisericii noastre ortodoxe și cari ridică iarăși steagul ei pentru luptă, pot să moară, pe el, nu pot însă să-l piardă sau să-l predea.

Crucea Mântuitorului Hristos le va ajuta totdeauna, dacă vor lupta cu credință, să fie victorioși și niciodată învinși, căci și azi se îndeplinesc cuvintele: „În acest semn vei învinge”.

Păr. Protop. Metodie Popescu înmânează apoi steagul reprezentantului fiecărei comune pronunțând cuvintele: „Frate... îți încredințez steagul „Oastei Domnului” din comuna...”

Sub umbra lui și cu ajutorul Sfintei Treimi

luptați pentru apărarea Bisericii ortodoxe și a patriei române“.

În cuvinte aprinse le-a arătat apoi tuturor „Ostașilor“ și creștinilor asistenți care este datoria ortodocșilor de azi, mai ales cei din Protopopiatul C. S. A asigurat apoi pe bunii luptători de tot sprijinul părintesc pe care li-l va da în viitor.

Cuvintele spuse de Păr. Gh. Paschia și Păr. Protopop Metodie Popescu, precum și solemnitatea sfințirii și înmânării steagurilor a stors râuri de lacrimi din ochii celor prezenți.

A urmat apoi masa în comun la umbra bisericii și pomilor din curtea ei. Masa a fost pregătită de „ostașii“ din comuna Viișoara atât de îmbelșugată, că au mâncat ca la o mie de frați și tot a mai rămas să li se dea în batiste celor ce aveau să se înapoieze acasă în satele mai îndepărtate.

Tot în curtea bisericii a urmat adunarea de după masă. Rugăciunea de început „Apărătoarei Doamne“ a fost cântată de întreaga asistență.

Au urmat apoi mai multe cântări și recitări de poezii, toate religioase.

Pr. Pantelimon Ionescu-Alexandria, a venit în această privință cu o ceată de copii, femei și bărbați din „Oastea Domnului“ dela Alexandria, foarte bine pregătiți.

S'au recitat poezii ca acestea: „Fecioara la cruce“, „Glasul Domnului“, „Fecioara prea slăvită“, „Plânge Măicuța la cruce“, etc.

Primul care a luat cuvântul a fost Păr. Pant. Ionescu-Alexandria făcând o „fotografie a creștinului de azi“ în comparație cu descrierea Sf. Apostol Pavel din Romani I, 18-32.

Al doilea, a vorbit Păr. Gh. Paschia-București. Sf. Sa în calitate de misionar eparhial, aduce caldă binecuvântare a I. P. S. Patriarh, „Ostașilor“ și tuturor bunilor luptători ortodocși dela această adunare. Bazat pe textele: Ieremia 31, 22; Romani 11, 14; I Cor. 7, 16, 9, 22; I Timotei 4, 16 și altele, a arătat apoi de ce cinstim pe Maica Domnului cântându-I „Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu mântuiește-ne pe noi“.

Al treilea purtător de cuvânt a fost Păr. Protopop Metodie Popescu, care a arătat de ce iubeste atât de mult pe „Ostașii Domnului“ precum și pe alți luptători ortodocși orice nume ar purta. „Pentru că în lupta contra sectarilor din Protopopiatul meu, voi v'ați dovedit cei mai buni colaboratori și ajutători ai mei“, spune Sf. Sa.

Indeamnă la continuarea luptei cu metodă și curaj.

Se cade să se știe, că Păr. Protopop Metodie Popescu are cel mai infectat, poate, Protopopiat din Eparhie, de sectanți. Totuși în puținii ani de când este Protopop, a isbutit printr'o luptă misionară organizată și dâră, nu numai să stăvilească molima, dar să și aducă la ortodoxie pe mulți dintre cei care o părăsiseră necunoscând-o. În această luptă, zelosul Protopop a folosit tot ce i-a fost cu putință, chiar și banul său propriu.

„Oastea Domnului“ care dealtfel în protopopiatul Sf. Sale este cea mai numeroasă, față de altele din Eparhie, i-a fost de un real folos în acest misionarism.

Păr. Dumitru Petre-Vânători, mulțumește în numele său și al Păr. Al. Marinescu-Viișoara, tuturor celor cari au luat parte la această sărbătoare părăsindu-și casele pentru ca să spună un cuvânt, să recite o poezie sau să cânte în corul comun la Sf. Liturghie și aci în jurul biericii.

Între cuvântări întreaga adunare a executat diferite cântări, iar copiii au spus poezii. După terminarea programului Păr. Gh. Paschia-București, a luat legământul a 60 de „ostași“ noi cari după o pregătire unii de câțiva ani, au făgăduit, cu mâna pe Sf. Evanghelie, lui Dumnezeu că „vor lupta de bună voie lupta cea bună trăind credința strămoșească și o vor apăra dacă va fi nevoie cu prețul vieții lor“.

Cei peste două mii de credincioși dintre cari majoritatea „Ostași ai Domnului“ veniți din 26 comune și cu delegați din trei județe s'au despărțit salutându-se cu salutarea lor dragă: „Slăvit să fie Domnul“ și cântând ca la venire imnuri și marșuri religioase.

Pe toate fețele se vedea bucuria prea frumoasei sărbători și hotărîrea de a lupta și cu mai multă putere în viitor.

În unanimitate „Ostașii Domnului“ au rugat insistent pe Păr. Gh. Paschia și Păr. Protopop Met. Popescu, să ducă I. P. S. Patriarh, fișcul lor devotament și rugămintea de a dispune organizarea „Oastei“ pe eparhie, județ, protopopiate și comune așa cum I s'a înaintat un memoriu de acum doi ani. Ei se obligă a respecta întru totul punctele circularei Nr. 12121 din 10 Decembrie 1935, publicată în „Apostolul“ Nr. 23-24 din 15 Decembrie 1935, și orice altă dispoziție ce o va da.

Pr. Gafton

*

CONVERTIRI LA ORTODOXISM

Spice de grâu duhovnicesc din apostolatul lui Hristos în Biserica Sa.

O fiică a lui Israil se botează.

Pe ziua de 19. Iulie a. c. la Biserica Sf. Ecaterina din București s'a oficiat botezul unei fiice izrailite — Dr. Dora Herșcovici — în etate de 24 de ani, primind numele de Maria-Ecaterina. Părintele bisericii respective i-a făcut din vreme o cateheză riguroasă și amănunțită și numai când a găsit-o vrednică de a primi haina cea nouă a lui Hristos a sfătuit-o să primească botezul „poarta mântuirii celor cu adevărat aleși“.

Oficierea botezului a avut loc în biserică într'un chip impresionant. Popor mult între care și evrei. E greu a descrie acest act în toată splendoarea sa. Las însă exclamația multora că „la așa ceva n'am mai luat parte“. Nu pot trece însă peste câteva momente, daruri ale marei „taine“ a creștinătății pe care și ochiul și urechea mea le-a prins.

Când catehumena a trecut în haina albă ca zăpada pentru a fi scufundată în apa sfințită, o transfigurare a feții s'a observat la tot poporul. Aveai impresia unei prezențe de inger pogorît. Din ochii și de pe fața iluminată a ei, citea-i bucurie, regret și hotărîre sfântă.

Indușător a fost când după cele trei scufundări în apa botezului a eșit într'un podidit de lacrimi „plînsul pentru părinți, frați și rudele ei trecute în viața veșnică fără speranța mântuirii în Hristos. A fost un tablou adânc impresionant lăsând săpat în fiecare suflet, fiori de înfrigurare și indușare pentru „cei“ ce sora Maria-Ecaterina plîngea.

Minunată a fost și mărturia sorei Maria-Ecaterina făcută către un „grup“ mai apropiat al ei, cum atunci când s'a împărtășit cu sfânt trupul și sângele Domnului Iisus, a avut impresia puternică că în gura sa avea o bucată de carne aievea, iar nici de cum pâine și vin...

Deasemenea plină de bucurie a fost și vestea dată de câteva persoane cari au auzit lângă ei un evreu zicând: „și eu mă botez căci am visat în noaptea asta, că trebuie să mă botez“. Toate acestea umplu de bucurie tot sufletul creștin.

Nu mai vorbesc de predica Părintelui paroh atât de sguuitoare și plină de măreție sfântă. Toată suflarea creștinească ce l-a ascultat a plecat cu o îmbucurare în suflet și cu un duh de frățietate mai intens, ce fiecare ți-l comunica din înfățișarea feței.

Când secolul nostru se caracterizează printr'o luptă de rasă și 'n deosebi contra poporului evreu, care incontestabil își are păcatele sale istorice față de umanitate cât și de Divinitate, îndrăsnesc ca în acest fapt, deși izolat, să accentuez că se evidențiază tot mai mult necesitatea unui misionarism organizat printre evrei. În loc de suprimarea și excluderea lor, mai creștinească e metoda de ai deruta dela mentalitatea lor talmudică — strămtă și neumană — și ai duce, la pășunea aleasă în turma lui Hristos. Și acest lucru greu, dar posibil, Biserica poate să-l facă printr'o propagandă intensă și sistematică. Biserica este chemată să facă din Israelul cel vechiu-anticrist și periculos omenirii, un „Israel nou“ pus sub comandamentele lui Hristos, „Căci dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, dacă nu o înviere din morți?“ (Romani 11, 15).

Gh. Paschia

MISIUNEA ÎN JUD. PRAHOVA

O adunare de trezire la susurul cald al Evangheliei în com. Coslegi.

În ziua următoare, ziua marelui prooroc Ilie, Dumnezeu ne-a orânduit o altă bucurie duhovnicească, de a merge câțiva frați și surori din „Oastea Domnului“ (secția centrală București), în mijlocul nostru având pe părintele Ion Gafton, într'un sat din jud. Prahova unde ne așteptau frați din mai multe sate vecine până la depărtări de 20 de km. ba chiar mai mult.

Rari și binecuvântate sunt clipele acestea pentru cine le-a trăit vreodată.

Când știi că mergi pe drumuri către locuri necunoscute, unde te așteaptă lume pe care n'ai mai văzut-o, dar care știi că așteaptă să le dai hrană duhovnicească de Sus, sufletu-ți năpădește de chemări care mai de care pline de îmbucurare sfântă. Te simți cu adevărat pe drumurile palestinieniene cu Iisus Hristos și apostolii Săi.

Ajungem, nu tocmai cu ușurință. Suntem la Sf. Liturghie. Corul fraților din parohia Rotari cântă, dând răspunsurile. Intr'o clipită soborul preoțesc sporește, iar strana răspunde prin cele două coruri, alternativ: Rotari și cel dela București, dela Biserica Sf. Ecaterina. Era ceva îngeresc, un adevărat colț de rai. Vine predica ținută de Părintele, însoțitorul nostru. E fulgerătoare, plină de fiori sgu-duituri. De piatră să fi fost și te-ai fi mișcat. Intr'un chip cum rar am mai văzut s'a făcut analiza vieții țaranilor noștri dragi, dar care se lăfăesc și ei în multe păcate de moarte: minciună, hoție, desfrâu, lăcomie de avere, avorturi, etc., etc., arătând că Dumnezeu este supărat pe noi oamenii, și darurile ce le aducem, de formă numai la Biserică și rugăciunile din buze numai, nu ni le primește, deoarece El cere milă și viață sfântă, nu jertfă din inimă necurată.

S'a luat masa la Păr. Martinescu parohul locului, unde s'a discutat asupra metodelor celor mai bune contra sectelor.

La ora 3 p. m., începe adunarea tot la Biserica. Deschide Păr. Martinescu. D-l învătător Ion Radu vorbește în numele străjerismului și simpatizant al mișcării religioase „Oastea Domnului“, arătând scopul spiritual al uneia, cel național al celeilalte; ia cuvântul un frate student care evidențiază darul rugăciunii și puterea credinței la Proorocul Ilie; urmează părintele Martin Gheorghe (Albești-Muru) tot în legătură cu viața Sf. Prooroc Ilie. La urmă ia cuvântul Păr. Ion Gafton, care în termeni afectați, anunță că își va vărsa tot focul inimii sale ce păstrează de mult pentru aceste locuri dragi.

Aduce binecuvântarea I. P. S. S. Patriarh. Se cântă „Pre Stăpânul“.

Evidențiază necesitatea rugăciunii pentru preoții lui Dumnezeu, conducătorii văzuți ai Bisericii. Se cântă: „Bine ești cuvântat“.

Și în al treilea rând arată necesitatea rugăciunii pentru conducătorii cărora suntem încredințați trupește, dela cei mai mici până la capul Statului-Regele nostru. Se cântă „Mulți ani trăiască“.

Purcede dela citatul Matei 12/36, arătând că la judecata viitoare vom da socoteala și de cel mai neînsemnat cuvânt. A decurs de aci o cuvântare cum rar am mai auzit. În

timp de peste o oră, tot poporul cu ochii ațintiți și atenția încordată a urmărit cuvântul Cucernicului Preot până la sfârșit, fără pic de oboseală. A fost o adevărată baie răcoitoare de cuvânt ceresc într'aripat de focul Duhului Sfânt. Cât se vorbise înainte și cât a vorbit Păr. Gafton, la sfârșit avea-i toată încredințarea că în acea zi se făcuse cu adevărat o vestire deplină a Domnului în susuri de ape evanghelice. Cântările Oastei Domnului au mișcat sufletele adânc. La sfârșit a mai vorbit Păr. Martinescu într'un entuziasm plin de focul cel de Sus, chemându-și turma sa să-l urmeze la lupta sfântă începută contra păcatului și să nu lase nimeni fără roade această binecuvântată vestire a Domnului, când i-a cercetat în chip deosebit.

În sufletul Păr. Martinescu clocotea puternic dragostea de păstor adevărat pentru păstoriții Sfinției Sale.

S'a încheiat cu cântarea: „Cu adevărat mare este taina creștinătății“...

Seara s'a filmat din Viața Domnului Hristos, după care frații s'au despărțit cu multă dragoste, ducându-se pe la casele lor.

I. G. Băncescu
student

Sfințirea bisericii din Comuna Margareta-Teleorman.

II

Pentru sfințirea bisericii comunei Margareta din Parohia Bogdan ce a avut loc Duminică 7 Iunie, a fost delegat P. S. Vicar Veniamin Pocitan. Înaltului oaspe, ce a venit de Sâmbătă după amiază însoțit de P. C. Arhimandrit Efren Enăcescu și Arhidiacon Evghenie Orghidan, i-a eșit întru întâmpinare încă din parohia Furculești, Păr. Protopop Metodie Popescu.

În drum spre Margareta au inspectat bisericile din comunele Furculești, Spătărel, și Bogdana. Toate curate, bine întreținute.

Curțile împodobite de pomi fructiferi, arată vrednicia preoților din aceste locuri.

În sunetul clopotelor tuturor bisericilor pe unde au trecut, Înaltii oaspeți ajung în comuna Margareta. O primire nespus de frumoasă îi aștepta.

Ėlevii și corurile bisericesti din comunele Bogdana și Ulmeni cântau „Pre stăpânul“.

Primarul satului prezintă P. S. Vicar tradiționala pâine și sare, urându-i bun venit. P. S. mulțumește pentru urările făcute și întregului popor, ce îngenuchiase și îi dă binecuvântarea sa.

Intreaga comună e în sărbătoare. Arcuri, frumos împodobite cu placarde ce cuprind cuvinte din Sf. Scriptură, înveselesc ochiul și întăresc sufletul.

Seara se slujește vecernia și litia. Oficiază P. S. Vicar, însoțit de P. C. Arhimandrit Efren Enăcescu, de pâr. Protopop și alți preoți.

Slujbă frumoasă, cântări măestre, ce ridică sufletele la Dumnezeu.

La sfârșit pr. C. Arhimandrit Efren vorbește despre „Sf. Biserică“. Bun vorbitor și iscusit în expunere, P. C. S. reușește să înduioșeze sufletele și să le îndrepte cu evlavie către Dumnezeu.

A doua zi, a urmat slujba sfințirii. P. S. Vicar și P. C. Arhimandrit isealătură încă 14 preoți.

Slujba sfințirii se desfășură pe larg. Frumosele cântări alternează cu rugăciunile citite atât de frumos și cu atâta evlavie de P. S. Vicar. Solemnitatea slujbei dădea puteri tinerești P. S. S. Era altcineva — nu omul încărcat de ani, pe care oboseala și căldura l-ar fi putut doborî.

Se sărută sf. masă. Apoi se începe Sf. Liturghie la care dă răspunsurile frumosul cor al catedralei Sf. Haralambie din T. Măgurele.

Predica o ține P. S. Vicar. Orator distins, captează imediat sufletele ce umpleau până la ultimul loc biserica.

Vorbește frumos aducând binecuvântarea I. P. S. Patriarh. Laudă pe toți cei ce s'au ostenit cu clădirea și înfrumusețarea acestui Sf. Locaș.

Indeamnă poporul la păstrarea credinței strămoșești.

Poporul ascultă și soarbe cu nesațiu frumosele și înțeleptele cuvinte eșite din gura Inaltului Stăpân. Mii de oameni au ținut să ia parte la această sfințire. Veniți dela depărtări de 30 — 40 Km., au plecat mulțumiți că au trăit să vadă în mijlocul lor și să primească binecuvântare dela P. S. Arhiepiscop.

Au ținut aă ia parte la această sfințire și următoarele persoane:

D-l Prefect al jud.—Alec Popescu, Tache Slăvescu deputat, pr. I. Băldescu — senator, D. Voiculescu deputat eparhial, P. Botescu deputat eparhial, Gh. Moscu avocat, St. Iordănescu avocat, A. Paica secretarul prefecturii jud. Teleorman etc.

Dela biserică, P. S. Vicar înconjurat de preoți, de demnitari și de tot poporul s'a îndreptat către pajiștea din mijlocul comunei unde s'a primit defilarea tinerilor premilitari.

P. S. Vicar le dă binecuvântarea. Urmează apoi masa. Frumos aranjată și bogată, servită de pâr. Oprea Săndulescu și de soția sa d-na Maria pr. Săndulescu.

O masă de câteva sute de persoane—apărată de soare de un cort împodobit de verdeață.

P. S. Vicar deschide seria cuvântărilor vorbind pentru M. S. Regele Carol II, pentru I. P. S. Mitropolit și Patriarhul Miron.

Pr. protopop Metodie Popescu ridică paharul în sănătatea P. S. Vicar.

Fericește Eparhia că a dobândit un Vicar blând și înțelept, puternic în cuvânt și vrednic slujitor.

Vorbesc apoi: D-l Prefect A. Popescu, P. C. Arhimandrit Efren Enăcescu, pr. I. Băldescu, pr. Victor Ulmeanu etc.

Seria cuvântărilor o încheie P. S. Vicar care în cuvinte entuziaste laudă munca preoților și vrednicia creștinilor din aceste locuri.

Indeamnă ca întreg poporul să cânte: „*Tatăl Nostru*“.

Cântă toți, tânăr și bătrân. Dela prefect până la omul de serviciu. Cântarea Dumnezească înfrățise pe toți.

Inalții oaspeți pleacă. Schimbă drumul pe care au venit și iau un altul. Cu această ocazie inspectează biserica din com. Dracea. Renovată, bine întreținută, înconjurată de pomi roditori face cinste vrednicului preot ce păstorește aici, Niculai Popescu, un bun și energic misionar.

Preoțimea și poporul din întreg protopiatul, pentru dragostea, blândețea și înțelepciunea arătată de P. S. Vicar Veniamin, îi strigă și astăzi și îi va striga totdeauna:
Intru mulți ani Stăpâne.

Donația unei Biblii dela 1688.

Această sfântă și Dumnezeuască Biblie, tipărită în anul 1688, în timpul Domnitorului Munteniei Șerban Cantacuzino, mare logofăt, fiind Constantin Brâncoveanu, pe care o am moștenire de la un bun și evlavios creștin, rudă a mea, o păstrez cu multă pietate, ca pe niște moaște sfinte, de aproape patruzeci de ani. — În timpul profesoratului meu de treizeci și șase de ani, am folosit-o elevilor claselor corespunzătoare pentru cunoștințele de folos ale acestei cărți. Având în vedere că urmașii mei direcți, au îmbrățișat alte cariere decât cea preoțească sau profesorat; având în vedere că etatea mea este înaintată, aproape șaptezeci de ani; având în vedere că această rară și veche carte de 248 ani, și de multă valoare religioasă, istorică și literară, nu ar folosi prea mult bibliotecii parohiei bisericii Catedrale sf. Ioan Botezătorul, căreia am donat întreaga mea bibliotecă de cărți teologice și istorice în număr 450 volume și diferite reviste teologice, m'am gândit că ar fi mult mai bine s'o donez unei instituții culturale superioară de stat. Cum cea mai înaltă instituție culturală este Academia Română, m'am hotărât s'o donez ei.

Imprejurarea a făcut, ca un fost coleg al meu de biserică și bun prieten P. C. Preot Iconom Ioan Popescu Mălăești, profesor la Facultatea de teologie din București, să afle dorința mea, pe care a comunicat-o P. C. Preot Iconom I. Mihălcescu, Decanul Facultății de Teologie din București, de la care am avut deosebita onoare de a primi următoarea adresă :

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI
DECANATUL
FACULTĂȚII DE TEOLOGIE
Nr. 6 din 1936

1936 luna Mai 9.

Prea Cucernice Părinte,

Fiind informați că aveți un exemplar din Biblia tipărită de Șerban Cantacuzino, pe care ați dori să-l donați Academiei Române, vă rugăm să bine voțiți a schimba destinația acestei donații, dăruind-o Bibliotecii Facultății noastre.

Vă facem această rugămintă întrucât prea Cucernicia voastră ați fost student și sunteți licențiat al acestei Facultăți și mai ales din convingerea

că încă nu știți, că Facultatea noastră de Teologie are în prezent o Bibliotecă foarte bogată, pusă în curent cu mai toate publicațiile vechi și noi de Teologie, care nu existau pe vremea studiilor P. C. Voastre.

Și cum încă nu posedăm până în prezent un exemplar complet din Biblia lui Șerban, donația P. C. Voastre ar umplea un gol simțit, punând astfel la îndemâna actualilor și viitorilor studenți un exemplar de prima necesitate.

Vă mulțumim anticipat pentru acest prețios dar, numele P. C. Voastre fiind înscris printre donatori și, totodată vă invităm să vizitați Biblioteca Facultății noastre.

Primiți, vă rugăm, P. C. Părinte asigurarea deosebitei noastre stime.

(ss) Decan preotul Ioan Mihălcescu

Bibliotecar T. M. Manolache

P. C. Sale

Părintelui Gheorghe Chirică sf. Ioan, Catedrala din Ploești.

În urma acestei documentate adrese ce am primit și având în vedere folosul ce ar aduce Facultății de Teologie, am luat hotărârea de a face donație această prețioasă carte, Bibliotecii acestei Facultăți pentru a se păstra totdeauna ca un odor sfânt spre folosul generațiilor ce o vor cerceta.

Preotul Stavrofor Gheorghe Chirică,
Parohul bisericii Catedrale sf. Ioan Botezătorul
din Ploești și profesor pensionar.

C Ă R Ț I

Pentru elevii din cursul primar, se recomandă cărțile de religie pentru clasa I, II, III, IV primară de pr. Ioan Mihălcescu decanul facultății de teologie din București și dr. Petru Barbu rectorul academiei teologice din Caransebeș, singurele manuale în conformitate cu programa sfântului Sinod. Editura librăriei Pavel Suru, Calea Victoriei, 108, București.

Preot Prof. Ioan Brezeanu, — „Pace Vouă“ Ploești, 1936, cu o prefață de Nichifor Crainic, 184 p. 40 lei.

Cartea ce poartă acest titlu simbolic de „Pace Vouă“ a Pr. I. Brezeanu cuprinde articolele ce Sf. Sa le-a publicat din anul 1930 până în 1936, în frumoasa revistă, ce o conduce, tot cu același nume „Pace Vouă“. Numai câteva din aceste articole sunt publicate în ziarul „Țara noastră“ și revista „Viitorul“ a d-lui Prof. D. Boroianu.

Cunoscând acest lucru poate mulți se vor întreba: Ce valoare are o carte ce cuprinde articole făcute de cele mai multe ori pentru lumina-rea unei probleme momentane? Da, așa ar fi, dacă aceste articole ar fi politice, economice sau, de altfel, decât de ordin religios.

Adevărurile religioase au caracterul de vecinicie și cele scrise despre ele o durabilitate, dacă nu tot așa de mare, în tot cazul, mai lungă decât cele scrise în legătură, cu problemele sociale laice.

Păr. I. Brezeanu aduce, ceva nou în literatura noastră bisericească tocmai prin tratarea momentană a adevărurilor, de durată vecinică. Printr'un articol, de obicei scurt, Sf. Sa face o explicare dogmatică, o lămurire liturgică sau o meditație scripturenică pentru cetitorul grăbit de azi, dar, totuși dornic de a cunoaște credința în care s'a botezat.

Cunoașterea Sf. Scripturi precum și darul mânuirii condeiului pe care Păr. I. Brezeanu le are din belșug, fac din aceste articole de altă dată, un buchet de schițe religioase plăcute și folositoare atât pentru un cleric cât și pentru un laic pios.

Autorul se ocupă, sau mai bine zis meditează, asupra persoanelor Sf. Treimi, asupra persoanelor ce au slujit în mod desăvârșit Sf. Treime, — Sfinții, și sărbătorilor închinatelor lor.

Virtuțile și învățăturile Sf. Scripturi își găsesc și ele loc în scrisul întraripat al autorului și chiar unele probleme bisericești.

Dacă această întraripare literară face din Păr. I. Brezeanu „un publicist bisericesc“ cum spune d-l Nichifor Crainic în prefață, apoi îl împinge și la unele afirmații—desigur poetic—dar riscante ori cât s'ar cerca Sf. Sa să le lămurească.

Așa este aceea de „văduvă tânără și pururea fecioară“ cu care numește pe Sf. Fecioară după moartea dreptului Iosif, p. 47 și 49. În privința

numirii persoanelor Sf. Treime ca și a Sf. Maicii Domnului Biserica Ortodoxă are termeni fixați definitiv de către Sf. sinoade după secole de discuții, lupte și chiar vărsări de sânge și ea nu mai vrea să revie la acele timpuri chiar când este vorba să lămurească pe rătăciți: catolici, protestanți sau sectari. Ortodocșii păstrează ce au moștenit, neluînd sau adăogând ceva peste cele hotărâte de Sf. Sinode.

Dar lăsând la o parte această afirmație care nu se poate documenta într'un articol și nici combate într'o scurtă recenzie, cartea Păr. I. Brezeanu merită să fie în biblioteca oricărui creștin iubitor al literaturii spirituale și folo-sitoare.

Pr. Dem. I. Iliescu Palanca, Viața și opera lui Ilie Miniatis, episcopul Cernicăi și Calavritei, București, 1936, p. 150.

Iată o carte de curaj, apărută de câteva luni. O numesc carte de curaj pentru că ea privește mai mult pe teologi, fie ei preoți sau laici, și se știe puținul interes al multora dintre ei de a se mai ocupa cu literatura curat teologică.

Din această cauză multe lucrări bune zac în rafturile librăriilor, iar autorii lor sunt lipsiți nu numai de răsplata muncii, de multe ori de ani de zile, dar și de zelul de lucru pentru viitor.

Spunem acest lucru pentru certarea noastră a fiecăruia și ca o luare aminte a tânărului autor, ca să nu ție seamă de primirea lumii și să lase sub obroc al doilea volum promis.

Cartea Păr. Palanca este o lucrare de omiletică și se pare că i-a servit ca teză de licență în teologie la Chișinău. Ea este făcută sub conducerea P. C. Păr. Scriban, și poate tot din îndemnul P. C. Sale tipărită.

Ea cuprinde două părți și zece capitole. Din partea I, fac parte următoarele capitole: I, Viața lui Ilie Miniatis; II, Opera lui Ilie Miniatis: stilul și limba; III, Scurtă privire asupra lucrării: „Piatra Scandalului“; IV, Ilie Miniatis ca învățător al adevărurilor creștine; V, Opera lui Ilie Miniatis privită din punct de vedere filosofic; VI, Poate sta Ilie Miniatis alături de marii predicatori ai creștinismului?; VII, Cadrul omiletic al predicilor lui Ilie Miniatis; VIII, Păreri critice despre predicile lui Ilie Miniatis.

Partea II, cuprinde capitolele: IX, Predica la Români și Ilie Miniatis; X, Incheiere.

Numai din împărțirea materiei se vede importanța lucrării și strădania autorului de a

spune tot ce este posibil despre marele predicator ortodox al sfârșitului secolului al XVII și începutul sec. XVIII, și opera lui.

Acest „luceafăr al predicii ortodoxe“ cum îl numește P. C. Păr. Arhim. Iuliu Scriban, s'a născut la anul 1669 în orașul Patras din insula Cefaloniei, unde tatăl său era protopop. Fiindcă venețienii stăpâneau câteva insule din marea Ionică, pe atunci, grecii ajunși în Venetia înființaseră unele așezăminte pentru conaționali lor.

Unul din ei, Toma Flanghinis a înființat aci un institut ce-i purta numele. Mulți greci veneau să învețe aci. Protopopul Francisc Miniatis trimise și el pe fiul său Ilie la acest institut.

Prin inteligența și munca sa stăruitoare Ilie câpătă încrederea și aprecierea conducătorilor, încât aceștia îl opriră profesor de limba greacă îndată după absolvirea școlii. Nu stătu însă mult în această funcțiune, căci dragostea de patrie îl făcu să se reîntoarcă în orașul nașterii sale. Ca predicator și profesor a cutreerat el prin diferite orașe și chiar în Constantinopol a stat câțva timp. În anul 1703 este trimis de domnul Moldovei într'o misiune diplomatică la Viena.

Sfințit diacon în 1689, este ales și hirotonit episcop pentru eparhia Cernicăi și Kalavritei la anul 1711.

Nu păstori mult, că la anul 1714 moare numai în vârstă de 45 ani. Moartea îl răpește înainte de a-și fi adunat predicile ținute în diferite biserici.

În afară de lucrarea istorică: „Piatra Scandalului“ s'au mai găsit la moartea lui 39 predici în grecește, ce s'au tipărit la Leipzig în 1718.

Urmează apoi la diferite intervale alte edițiuni în latinește, nemțește, românește etc.

Numai în românește predicile lui Ilie Miniatis ajung în patru ediții dela 1742 la 1897.

Predicile lui Ilie Miniat caracteristice prin lungimea lor, după modelul celor din apus sunt analizate de către Păr. Palanca după patru grupe: 1. Predici despre post; 2. Predici la praznice și sărbători; 3. Predici la felurite treburi și 4. Panegirice.

În minuțioasa analiză autorul dă dovadă de o pricepere deosebită în a alege părțile cele mai potrivite pentru ideia ce o urmărește și o răbdare ce nu se explică altfel, decât din marea dragoste ce o are pentru „luceafărul predicii ortodoxe“.

În studiul său autorul, a căutat să se ser-

vească și de o bogată bibliografie. Dintre autorii cercetați ar fi putut însă lipsi unii, fără ca să se observe paguba, din contră. Așa este Schuré cunoscut pentru zeflemiisirea ce o face creștinismului și divinului său Intemeietor, ca și traducătorul lui P. Moșoiu.

Atragem apoi frățeste atenția Păr. autor, că este bine să ne ferim a numi sfinți pe scriitorii catolici după marea schismă sau alte persoane canonizate de Roma papală, atât timp cât Biserica ortodoxă nu i-a recunoscut și introdus în calendarul ei, chiar când personal avea convingerea că ei merită această canonizare sau când cităm dintr'o carte catolică. De orice stimă s'ar bucura Toma de Aquino la ai lui, noi nu-l putem recunoaște de sfânt cum face Păr. autor la pag. 109, pentru că avem lăsat principiul de Sf. Martir Ciprian: „Nu poate fi martir acela care nu face parte din Biserică“. (De unitate ecclesiae, cap. XIV).

Și dacă nu e recunoscut cel ce-și varsă sângele, cu atât mai mult altul, ce luptă contra ortodoxiei sau învață deosebit de ea cum a făcut Toma de Aquino.

Dealtfel nici catolicii nu recunosc pe sfinții ortodocși. Unii dintre ei spun că îi recunosc cu condiția de a recunoaște și noi pe papa. Iată părerea unuia dintre ei, poate din ceata celor mai indulgenți:

„Noi catolicii într'adevăr nu putem numi cu toată siguranța martiri, decât pe acei al căror cult este recunoscut de Biserica catolică. Pe de altă parte acești trei necunoscuți și Ioan Turcul — este vorba de martirii greci din timpul stăpânirii turcești — sunt morți pentru credința lor. Este îndrăzneț a gândi că odată unirea celor două Biserici proclamată și dorința celor nouă școli realizată, Roma nu va șovăi în urma unei anchete, a înscri în catalogul sfinților alături de alți martiri și pe acești puțin cunoscuți campioni, cari în fața nepăsării și brutalității turcești au asigurat triumful creștinătății în țările ortodoxe“ (Louis Arnoud, Les quatre Neomartyros d'Agrinion, Echos d'Orient, Sept. 1911, p. 292).

O scăpare din vedere mai are Păr. Palanca la p. 11, unde spune: „Aceasta ca o precumpănire a propagandei husiților, care cutreerău satele ardeleni, predicând poporului să-și lase credința strămoșească și să treacă la cea catolică“.

Hus, se știe că a fost ars pe rug de catolici pentru ideile sale protestante.

Atunci cum se poate ca adepții lui să îndemne pe ortodocși „să-și lase credința strămoșească și să treacă la cea catolică”? Credem că este o eroare a autorului.

Arătând aceste scăpări ale autorului, pe lângă părțile bune ale lucrării Sf. Sale, nu vrem ca să eclipsăm cu nimic valoarea muncii ce a depus-o cu folos. Din contră părerea noastră este că lucrarea Păr. Palanca umple un gol în literatura noastră bisericească și aduce un îndemn de a cerceta pe marii predicatori ai ortodoxiei, atât de necesari azi când poporul cere să i se vorbească, iar predicatorii nu sunt totdeauna la înălțimea cerințelor.

Recomandăm lucrarea tuturor celor doritori a cetii cărți cu fond mai adânc și facem urare

autorului ca să-i ajute Dumnezeu să ne dea cât de curând volumul promis, adică predicile lui Ilie Miniatis într-o ediție revăzută și completă.

Pr. GH. PASCHA.

București, bis: Bărbătescu-Vechi

S U M A R :

Insemnătatea catehizării *Consilier*
 Veșnicia Sf. Scripturi *Trad. de Pr. I. Mihălcescu*
 Din Procateheza Sf. Ciril al Ierusalimului *Trad. de Fecioru*

MISIONARE

O serbare în Teleorman *Pr. Gafton*
 Convertiri la Ortodoxism *Pr. Gh. Paschia*

CRONICA INTERNĂ

Sfințirea Bisericii din comuna Margareta Teleorman
 Donațiunea unei Biblii de la 1688
 Cărți *Pr. Gh. Paschia*

REVISTĂ DE EDUCAȚIE RELIGIOASĂ-MORALĂ PENTRU COPII

REDACȚIA: SF. ARHIEPISCOPIE A
BUCUREȘTILOR,
SECȚIA CULTURALĂ.
ADMINISTRAȚIA:
SECȚIA ECONOMICĂ.
ABONAMENTUL 50 LEI ANUAL

Lăsați copiii să vină la Mine.
(Matei XIX 14; Marcu X 14; Luca XVIII 15)

**Rugăciunile
tinerimii creștine**
 Cu Sf. Liturghie pe note vocale și explicată
 prin icoane, tablouri biblice și prin rugăciuni.

PENTRU ELEVII DE CURS PRIMAR ȘI SECUNDAR

SE RECOMANDĂ CA MATERIAL DIDACTIC-EDUCATIV ÎN CEA MAI INSTRUCTIVĂ FORMĂ, NOUA LUCRARE TIPĂRITĂ CA EXTRAS DIN „DUMINICA COPIILOR” ȘI ANUME:

„RUGĂCIUNILE TINERIMII CREȘTINE”

CUPRINDE: Rugăciuni de dimineață; Rugăciuni la școală; Vecernia; Miezonoptica; Utrenia; Liturghia cu rugăciuni și cântări; Rugăciunile școlarului în viața de toate zilele; Cântări pentru Domnul Hristos; Pentru Sf. Fecioară Maria; Pentru Sfinți; cu un cuprins de 370 pag., cu clișee biblice și icoane în trei culori, note vocale și explicații liturgice, lucrarea este lăsată la un preț popular cu 20 lei exemplarul.